

Františkovo slovo

č.81



Tři miliony Ukrajinců potřebují humanitární pomoc

Al-Azhar proti hodinovým sňatkům v takzvaném Islámském státě

František k pařížské konferenci o klimatických změnách

O Svatém roku v dějinách církve

Kristův náměstek zahájil Svatý rok milosrdenství

Papež: Nechme se Bohem pohladit

Papež: Zapomeneme-li na milosrdenství, budeme otroky svých institucí a struktur

Boží milosrdenství je podobné rodičovskému pohlazení

Papež oslovil muslimy

Druhé adventní kázání o. Cantalamessy o všeobecném povolání ke svatosti

V Sýrii se nevede občanská válka, říká Aleppský františkán

výtah hlavních myšlenek z promluv papeže Františka a zpráv z Vatikánu. Plné znění naleznete na stránkách Radio Vaticana.

Tři miliony Ukrajinců potřebují humanitární pomoc

Svět nesmí zapomínat na Ukrajinu – apelují představitelé *Caritas Internationalis*, kteří se právě vrátili z této země pohroužené do vojenských konfliktů. Připomínají, že na válečné frontě žije více než 800 tisíc lidí. Hovoří ředitel tiskového úřadu mezinárodní charity, Patrick Nicholson:

„Lidé už nemají naději. Cítí se opuštění. Na Ukrajině jde o skrytou válku, ukryvanou krizi. V ostatních částech Evropy o ní není slyšet. Média o ní nemluví a přitom tam více než 3 miliony lidí potřebuje humanitární pomoc. A opravdu se na to zapomíná. My jako Caritas Internationalis se to snažíme připomínat, aby lidé v Evropě a na celém světě věděli, že tato skutečně vážná krize je mezi námi a že miliony lidí potřebují pomoc.“

Al-Azhar proti hodinovým sňatkům v takzvaném Islámském státě

Káhira. Islám zakazuje dočasné sňatky, které praktikuje tzv. Islámský stát, prohlásila káhirská univerzita Al-Azhar. Nejvyšší autorita sunnitského islámu, citovaná italským portálem *In Terris*, vystoupila ve věci hodinových sňatků za sexuálním účelem, které se častokrát uzavírají v tzv. kalifátu. Cílem je soužití s několika manželkami současně po dobu několika měsíců a pozdější opuštění těchto žen bez jakýchkoliv závazků a povinností. Manželství v islámu, připomíná Al-Azhar, však má vyšší a poctivé účely. Svatba je pro muslimy smlouvou o vzájemných závazcích mezi mužem a ženou. Časově ohraničené sňatky ovšem pokrývají obraz ženy v islámském náboženství a činí z ní pouhý objekt rozkoše za nízkou cenu, a navíc vyměnitelný mezi různými muži. Zároveň vykreslují muslimského muže jako lačného a chlípného člověka, což jsou dva postoje, které islámské náboženské právo šaría zakazuje. Univerzita Al-Azhar podle téhož práva označila za hanebné sexuální násilí, kterého se bojovníci tzv. Islámského státu dopouštějí v Iráku a Sýrii na jezídských ženách. Islámská duchovní autorita uzavírá své prohlášení důrazem na zákaz zotročování mužů a žen v právu šaría. Přestože tito lidé vyznávají jiné náboženství – tedy patří k jezídské menšině, podle šaría mají stále vyšší postavení než jakýkoli tvor.

František k pařížské konferenci o klimatických změnách

Vatikán. Na Svatopetrském náměstí se k poledni sešlo asi 30 tisíc lidí, aby si vyslechli pravidelnou nedělní promluvu papeže před mariánskou modlitbou Anděl Páně. Petrův nástupce komentoval evangelium z dnešní liturgie (Lk 3,1-6) podávající výzvu Jana Křtitele k obrácení, upozornil na předsudek, který brání vnímat obrácení jako potřebu a úkol pro každého, křesťana nevyjímaje. Cílem obrácení, tedy změny smýšlení, je osvojit si Ježíšovo smýšlení.

„Zkusme si tedy položit otázku: je skutečně pravdou, že v různých životních situacích a okolnostech v sobě máme Ježíšovo smýšlení? Opravdu chováme stejné cítění jako Ježíš? Například když pochybíme nebo jsme dotčeni, umíme reagovat bez nevraživosti a promíjet ze srdce, tomu, kdo žádá o prominutí? Promíjet je obtížné, velmi obtížné. To mi zaplatíš – dere se z nitra! Anebo když máme sdílet radosti či bolesti, dovedeme upřímně plakat s plačícími a radovat se s radujícími? Když máme vyjádřit svoji víru, dovedeme to odvážně a jednoduše, aniž bychom se styděli za evangelium? A tak bychom mohli v otázkách pokračovat. Nejsme spořádaní, stále potřebujeme obrácení, potřebujeme smýšlení, které měl Ježíš.“

Po hlavní promluvě papež František věnoval pozornost probíhající pařížské konferenci o klimatu:

„Sleduji s hlubokým zájmem práce probíhající Konference o klimatu v Paříži a opět mne napadá otázka, kterou jsem položil v encyklice Laudato si': „Jaký svět chceme předat těm, kdo přijdou po nás, dětem, které nyní vyrůstají?“ (č.160). Pro dobro společného domu, nás všech a budoucích generací by každá snaha v Paříži měla směřovat k oslabení dopadu klimatických změn a současně potírat chudobu a umožnit rozkvět lidské důstojnosti. Obě tyto opce jdou pospolu: zastavit klimatické změny a potírat chudobu, aby vzkvétala lidská důstojnost. Prosíme Ducha svatého, aby osvětlil ty, kdo jsou povoláni přijímat tak důležitá rozhodnutí, a dal jim odvahu neustále dodržovat kritérium volby toho největšího dobra pro celou lidskou rodinu.“

Potom papež zaměřil pozornost k významnému ekumenickému výročí:

„Na zítřek připadá padesáté výročí pamětihodné události, ke které došlo mezi katolíky a pravoslavnými. 7. prosince roku 1965, v předvečer zakončení Druhého vatikánského koncilu, byly společným prohlášením papeže Pavla VI. a ekumenického patriarchy Atenagory vymazány z paměti exkomunikační dekrety mezi římskou a konstantinopolskou církví z roku 1054. Je vskutku prozřetelností, že toto historické gesto smíření, které umožnilo nový dialog mezi pravoslavnými a katolíky v lásce i pravdě, je připomínáno na prahu Jubilea milosrdenství. Autentická cesta k jednotě není možná, aniž bychom prosili Boha i sebe navzájem o odpuštění za hřích rozdělení. Ve svojí modlitbě pamatujeme na drahého ekumenického patriarchu Bartoloměje a další představitele pravoslavných církví a prosíme Pána, aby vztahy mezi katolíky a pravoslavnými byly vždycky inspirovány bratrskou láskou.“

Nakonec papež připomněl včerejší beatifikaci tří peruánských misionářů a mučedníků:

„Včera v Chimbote byli beatifikováni Michal Tomaszek a Zbygniew Strzałkowski, konventuální františkáni, a Alessandro Dordi, kněz fidei donum, kteří byli zabiti z nenávisti k víře roku 1991. Věrnost těchto mučedníků v následování Ježíše ať dává sílu nám všem, ale zvláště křesťanům pronásledovaným v různých částech světa k odvážnému dosvědčování evangelia.“

7.12.2015

O Svatém roku v dějinách církve

Vatikán. Čas milosti, obrácení, odpuštění hříchů a bratrského společenství – v tomto duchovním horizontu otevře zítra papež František Svatou bránu a zahájí Svatý rok milosrdenství. V dějinách se slavila Svatá léta dvojího druhu, buď řádná, odpovídající kulatým výročím Kristova narození, kterých bylo dosud 26, a nebo mimořádná, při jiných příležitostech, kterých bylo více než 90.

Inspirací odkazuje jubileum k židovské tradici, podle níž se každých 50 let vyhlášoval Svatý rok. Během něho se neobdělávala pole, vracela se zabavená půda, propouštěli se otroci. Samotný výraz „jubileum“ se odvozuje z výrazu „yobel“ - od trubky z beraního rohu, která začátek Svatého roku ohlašovala.

Křesťanský svatý rok nese hluboce duchovní významy. Má upevňovat víru, vést k bratrské solidaritě a společenství uvnitř církve i ve společnosti. Volá a vybízí věřící k upřímnějšímu a důslednějšímu vyznávání víry v Krista.

První Svatý rok v církevních dějinách vyhlásil roku 1300 papež Bonifác VIII. bulou „*Antiquorum habet digna fide relatio*“ datovanou 22. února na svátek Stolce sv. Petra. V roce 1350 pak Klement VI. vyhlásil další jubileum a rozhodl, že se milostivá léta napříště budou slavit každých 50 let. Posléze papež Pavel II. v roce 1470 ustanovil, že se jubilea mají slavit každých 25 let.

Pokud se tedy jubileum váže na stanovené periody, označuje se za řádné, pokud je spojeno s jinou událostí, mluví se o něm jako o mimořádném. Poslední mimořádná Svatá léta vyhlásil Pius XI. v roce 1933 a Jan Pavel II. v roce 1983 jako výročí Vykoupení.

V nedávných dějinách pak papež Lev XIII. vyhlásil jubileum, které zahájilo 20. století, a v roce 1950 papež **Pius XII.** otevíral jubileum s odkazem na nedávno skončenou světovou válku v duchu velké modlitby za mír: „*Mír v duších, mír v rodinách, mír ve vlasti, mír mezi národy...*“

Při jubileu 1975, vyhlášeném jako Svatý rok obnovy a smíření, připomínal papež Pavel VI. že pro křesťana představuje novou životní etapu.

Jubilejní rok 2000 zahájil nové tisíciletí. Svatou bránu baziliky sv. Petra otevíral **Jan Pavel II.** „Naší branou je Kristus,“ zdůrazňoval: „*Bud' pro nás Branou, která nás přivádí k tajemství Otce. Učiň, aby nikdo nezůstal vyloučen z Jeho objetí plného milosrdenství a pokoje.*“

A právě milosrdenství, má vyznačovat tento nový mimořádný Svatý rok vyhlášený **papežem Františkem**: „*Bude to Svatý rok milosrdenství. Budte milosrdní jako Otec.*“

Svatý rok, ve kterém Pán opět ukazuje lidem cesty smíření.

8.12.2015

Kristův náměstek zahájil Svatý rok milosrdenství

Vatikán. Před devíti měsíci (13.3.) Svatý otec František seznámil církve a celý svět s úmyslem vyhlásit mimořádný Svatý rok milosrdenství. Před devíti dny otevřel první Svatou bránu ve středoafrickém Bangui. A dnes za přítomnosti emeritního papeže Benedikta XVI. zahájil ve Věčném městě jubileum, které, jak řekl, má vyvolat „revoluci něhy“. Potrvá do 20. listopadu příštího roku.

Ačkoli osmdesát procent Římanů se podle průzkumů obává atentátů během Svatého roku, poutníci z celého světa už po šesté hodině ranní zaplňovali Svatopetrské náměstí a trpělivě podstupovali dvojí bezpečnostní kontrolu. Neodradilo je sychravé počasí, ani je v modlitbě a zpěvu nerušil hluk vrtulníků, které jim přelétávaly nad hlavou. Mimořádná bezpečnostní opatření podnítila italskou vládu k vytvoření bezmála tří tisíc nových pracovních míst v pořádkových složkách, čímž mělo jubileum opravdu neočekávaný sociální dopad.

Průčelí Vatikánské baziliky zdobí obraz s logem svatého roku, které je dílem jezuity o. Marko I. Rupnika, a mottem „*Milosrdní jako Otec*“. Asi padesát tisíc věřících sledovalo liturgii také pomocí pěti velkoplošných obrazovek. Další obří monitory s ultra vysokým rozlišením, které doslova vtahují diváka do děje, byly díky Vatikánskému televiznímu centru instalovány na čtyřech dalších místech – v římské nemocnici Gemelli, v milánské věznici San Vittore a dvou městech Svaté země – Betlému a Jeruzalémě.

Půl století po zakončení Druhého vatikánského koncilu **Svatý otec** ve své homilii vyzval, abychom nepodléhali pokušení neposlušnosti, ale prožívali setkání s milostí:

„Tento mimořádný rok milosrdenství je darem milosti. Projít onou branou znamená objevit hloubku milosrdenství Otce, který objímá všechny a každému jde osobně v ústrety. On nás hledá a vychází nám vstříc. V tomto Roce poroste přesvědčení o milosrdenství. Velká křivda se činí Bohu a Jeho milosti, když se nejprve tvrdí, že hříchy jsou trestány Jeho soudem, aniž by se předeslalo, že jsou odpouštěny Jeho milosrdenstvím (srov. sv. Augustin, De praedestinatione sanctorum 12,24)! Ano, je tomu právě tak. Musíme klást milosrdenství před soud a v každém případě bude Boží soud vyneset vždycky ve světle Jeho milosrdenství. Ať nám tedy průchod Svatou branou dá účast na tomto tajemství lásky a něhy. Odložme každou formu strachu a bázně, která nepřísluší tomu, kdo je milován; prožívejme spíše radost ze setkání s milostí, která všechno proměňuje.“

Po obřadech svatého přijímání následoval obřad otevření Svaté brány Vatikánské baziliky. „Dej, Bože, abychom prožili milostiplný rok“, modlil se papež předtím, než otevřel vnější bronzová křídla brány. Hned po Petrově nástupci vstoupil Benedikt XVI. a pak první jubilejní

procesí. Za zvuků oficiálního hymnu Svatého roku se ubíralo k hrobu apoštola Petra, kde papež pronesl závěrečnou modlitbu mše svaté a udělil požehnání.

Slavnostního zahájení se účastnily státní delegace Itálie, Německa, Belgie, České republiky a San Marina. Naši vlast reprezentovali místopředsedové obou komor Parlamentu České republiky, Miluše Horská a Petr Gazdík. Z představitelů církve v České republice se účastnili pražský arcibiskup, kardinál Dominik Duka, kardinál Miloslav Vlk a českobudějovický biskup Vlastimil Kročil.

Papež: Nechme se Bohem pohladit

Vatikán. Po skončení liturgie zahájení Svatého roku papež z vatikánské baziliky vystoupil do Apoštolského paláce, odkud oslovil asi 70 tisíc lidí shromážděných na Náměstí sv. Petra v pravidelné sváteční promluvě před polední mariánskou modlitbou Anděl Páně. V samotném závěru papež František řekl:

„Dnešní slavnost Neposkvrněného Početí pro nás má zvláštní sdělení: připomíná nám, že v našem životě je všechno dar, všechno je milosrdenství. Svatá Panno, prvotino spasených, vzore církve, svatá a neposkvrněná nevěsto, milovaná Pánem, pomoz nám stále objevovat božské milosrdenství jako rozlišující znamení křesťana. Nelze chápat křesťana, který by nebyl milosrdný, stejně jako nelze chápat Boha bez Jeho milosrdenství. Shrnujícím slovem evangelia je milosrdenství. Je to zásadní rys Kristovy tváře, oné tváře, kterou rozpoznáváme v nejrůznějších aspektech jeho života: když vychází všem v ústřety, když uzdravuje nemocné, když stoluje s hříšníky a zejména, když - přibit na kříži - uděluje odpuštění. Tam spatřujeme božské milosrdenství. Nemějme strach, nechme se obejmout Božím milosrdenstvím, které nás očekává a všechno odpouští. Nic není sladší než milosrdenství. Nechme se Bohem pohladit. Pán je tolik dobrý a odpouští všechno. Na přímluvu Marie počaté bez poskvrny prvotního hříchu ať se milosrdenství zmocní našich srdcí a promění celý náš život.“

9.12.2015

Papež: Zapomeneme-li na milosrdenství, budeme otroky svých institucí a struktur

Vatikán. Na Svatopetrském náměstí se dnes za účasti 20 tisíc lidí konala první generální audience Svatého roku milosrdenství. A papež František se na pozadí přečteného úryvku z prvního listu Korintánům (1, 23-25), kde svatý Pavel vysvětluje, proč káže Krista ukřižovaného, zamýšlel v dnešní katechezi právě nad tím, proč se tento Svatý rok koná. „Církev tento mimořádný moment potřebuje,“ konstatoval Petrův nástupce.

„Svatý rok bude pro církev „příhodným časem“, pokud se naučíme volit to, co se Bohu líbí nejvíc, aniž bychom podlehlí pokušení myslet si, že něco jiného je důležitější či prvořadější. Nic není důležitější než volit to, co se Bohu líbí nejvíc, tedy Jeho milosrdenství, Jeho lásku, Jeho jemnocit, Jeho objetí, Jeho pohlázení!

Také nezbytné dílo obnovy institucí a struktur církve je prostředkem, který nás má vést k zakoušení živého a oživujícího Božího milosrdenství, které jedině může zaručit církvi, aby byla oním městem, jež je postaveno na hoře a nemůže zůstat skryto (srov. Mt 5,14). Pouze milosrdná církev září! Kdybychom měli být jen na chvíli zapomenout, že tím, co se Bohu líbí nejvíc, je milosrdenství, byla by každá naše snaha marná, protože bychom se stali otroky svých institucí a svých struktur, i kdyby byly jakkoli obnovené. Byli bychom stále otroky.“

A v samotném závěru papež řekl:

„Kořenem zapomnění, do něhož upadá milosrdenství, je vždycky sebeláska. Ve světě má podobu exkluzivního hledání vlastního prospěchu, potěšení a poct pojících se ke snaze

hromadit bohatství, zatímco v životě křesťanů je často maskována pokrytectvím a zesvětštěním. To všechno odporuje milosrdenství. Ve světě popudy sebelásky odcizují milosrdenství a jsou tak mnohé a četné, že často už nejsme s to rozpoznat je jako krajnosti a pochybení. Proto je nezbytné uznávat, že jsme hříšníci, abychom v sobě posílili jistotu božského milosrdenství. „Pane, jsem hříšník; Pane, jsem hříšnice: přijď se svým milosrdenstvím.“ To je krásná modlitba, snadná modlitba, kterou lze říkat denně: „Pane, jsem hříšník; Pane, jsem hříšnice: přijď se svým milosrdenstvím.“

Drazí bratři a sestry, rád bych, aby v tomto Svatém roce každý z nás udělal zkušenost s Božím milosrdenstvím, abychom byli svědky toho, co se Bohu líbí nejvíce. Je naivní myslet si, že to může změnit svět? Ano, lidsky řečeno je to bláznovství, ale »pošetilá Boží věc je moudřejší než lidé a slabá Boží věc je silnější než lidé« (1 Kor 1,25).“

10.12.2015

Boží milosrdenství je podobné rodičovskému pohlazení

Vatikán. „Bůh miluje naši nepatrnost. Jeho milosrdenství nemá konce“ – konstatoval papež František v homilii při ranní mši v kapli Domu sv. Marty. Bohoslužby se účastnila také devítičlenná rada kardinálů, která dnes zahájila dvanáctou pracovní poradou se Svatým otcem. Ve své homilii papež František zdůraznil, že milosrdenství je jako pohlazení či rodičovské objetí, které dítěti dává útěchu a jistotu.

„Hospodin je shovívavý a plný lásky.“ Papež František si vzal podnět z prvního čtení (Iz 41,13-20), ve kterém prorok Izaiáš podává Hospodinův monolog, z něhož vyplývá, že vybral svůj lid „nikoli proto, že byl velký a mocný, ale proto, že byl ze všech nejmenší a nejubožejší“.

Bůh – řekl papež – „se zamiloval do této ubohosti, zamiloval se právě do této nepatrnosti“. Zmíněný monolog je projevem vnímavé lásky, která se podobá lásce rodičů, kteří v noci promlouvají k dítěti, když jej probudí zlý sen. A ujišťuje: »Držím tě za ruku, nestrachuj se, buď klidný«.

„Všichni známe pohlazení tatínka a maminky, když uklidňují dítě, které se probudilo vylekané: »Neboj se. Já jsem zde. Miluji tvoji nepatrnost, zamiloval jsem se do tvé maličkosti, do tvé nicoty.« A také říká: »Neboj se svých hříchů. Já tě mám rád. Jsem tady, abych ti odpustil.« Toto je Boží milosrdenství.“

František pak připomněl epizodu ze života jednoho světce, který konal mnohá pokání, ale Pán po něm žádal stále další. Když už nemohl, obrátil se k Pánu s tím, že už nemá, co dát, a Bůh mu řekl: »Dej mi své hříchy.«

„Pán chce na Sebe vzít naše slabosti, naše hříchy, naši únavu. Kolikrát nám to Ježíš dal pocítit: »Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím« (Mt 11,28). »Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, který tě drží za ruku, nestrachuj se maličký« (srov. Iz 41,13). Dám ti sílu. Dej mi všechno a Já ti odpustím a daruji pokoj.“

„Toto – pokračoval papež - jsou Boží pohlazení, toto jsou pohlazení našeho Otce, když projevuje svoje milosrdenství.“

„My jsme velice nervózní, když se něco nedaří, vyvádíme a jsme netrpěliví, zatímco On říká: »Buď klidný, udělal jsi velkou hloupost, ale uklidni se, neboj se. Já ti odpustím. Dej mi ji.« To je smysl Žalmu, který jsme dnes recitovali: »Hospodin je shovívavý a plný lásky« (Žl 145). My jsme maličci. On nám dal všechno. Chce od nás pouze naši ubohost, naše malosti a naše hříchy, aby nás objal a pohladil.“

„Prosme Pána – uzavíral František – aby v srdci každého z nás a v celém lidu vzbudil víru v toto otcovství, v toto milosrdenství a aby nás tato víra v Jeho otcovství učinila trochu milosrdnějšími ve vztahu ke druhým.“

Papež oslovil muslimy

Bangui. „Papež přišel jako poutník, aby nás vybídl k míru. Nyní se my musíme stát poutníky míru v naší zemi,“ řekl agentuře *Fides* arcibiskup Dieudonné Nzapalainga z Bangui, hlavního města Středoafričké republiky. Jako odpověď na příklad Svatého otce se po konfliktech minulých dní rozhodl projít pěšky muslimskou čtvrtí PK5. Spolu s mladými lidmi uspořádal „karavanu míru“, která se snažila dát najevo přátelské nastavení vůči muslimům.

„Musíme nechat padnout zed' strachu a nedůvěry, vyjít druhému vstříc, pozdravit ho a promluvit s ním,“ vysvětluje arcibiskup Nzapalainga. „Prošel jsem čtvrtí jako poutník míru. Vybízel jsem kolemjdoucí, aby se navzájem přijímali, odpouštěli si a zapojili se do rekonstrukce země na základě smíření, které lze přeložit termínem „milosrdenství“, jak nám ho sem přijel zprostředkovat papež František.“

Arcibiskup hlavního města Středoafričké republiky potvrzuje, že papež hluboce oslovil muslimskou komunitu. Právě mladí muslimové ze čtvrti PK5 složili zbraně a rozhodli se vést rozhovory se svými křesťanskými bratry, říká arcibiskup Nzapalainga z Bangui.

11.12.2015

Druhé adventní kázání o. Cantalamessa o všeobecném povolání ke svatosti

Vatikán. Spojení Roku milosrdenství s oslavami 50. výročí zakončení II. vatikánského koncilu není nahodilé či druhořadé. Papež František bezprostředně navazuje na sv. Jana XXIII. – domnívá se papežský kazatel o. Raniero Cantalamessa. Ve vatikánské kapli Redemptoris Mater dnes přednesl za přítomnosti Svatého otce druhé adventní kázání. Věnoval se v něm všeobecnému povolání ke svatosti podle koncilní konstituce *Lumen gentium*.

Italský kapucín však nejprve obrátil pozornost k Božímu milosrdenství, jak jej pojímá papež František. Není třeba se při tom obávat umenšení Boží spravedlnosti, podotkl, protože ta se v této chvíli dějin spásy naplňuje právě skrze milosrdenství. Boží spravedlnost má také jiný aspekt, trestající a odměňující, ale na to dojde teprve v budoucnosti. Dnes - řekl o. Cantalamessa s odvolání na učení sv. Augustina a Luthera – Boží spravedlnost spočívá v tom, že nás Bůh činí spravedlivými ze své milosti. Papežský kazatel připomněl, že takto milosrdnou církev si přál už sv. Jan XXIII.:

„V promluvě při zahájení koncilu (11. října 1962) sv. Jan XXIII. poukázal na to, že milosrdenství má být novinkou a stylem koncilu: „Církev se vždy stavěla proti chybám, někdy je dokonce odsuzovala s nejvyšší přísností. Nyní však Kristova snoubenka dává přednost léku milosrdenství před přísností“ – napsal Jan XXIII. V jistém smyslu z perspektivy uplynulého půlstoletí lze říci, že rok milosrdenství dokládá věrnost církve tomuto příslibu.“

Apel na všeobecné povolání ke svatosti je nejdůležitějším a nejnaléhavějším dílem koncilu, zdůraznil dále papežský kazatel. Neméně důležité však je správně ji vnímat. Svatost může zahrnovat mimořádné jevy, ale její identita nespočívá v těchto věcech. Nejhlubším důvodem povolání ke svatosti je svatost Boha samého. Právě svatost je v Bibli syntézou všech Božích atributů. Biblický termín *qadosh* odkazuje k výlučnosti a jinakosti Boha. Bůh je naprosto jiný ve srovnání s čímkoli dalším. Je transcendentní, totiž přesahující všechny naše kategorie. V Písmu svatém jsou označovány za svaté také a především Boží úradky, činy a cesty, všechno Boží jednání. Přesto nejde o primárně negativní koncept, neznamena pouhou absenci zla, nýbrž poukazuje na „čistou plnost“. Bible vyjadřuje dokonalost této svatosti, když říká, že Bohu „nelze nic přidat ani vzít“ (srov. Sir 42,21). Když pak má člověk vejít do sféry Boží svatosti, děje se tak především prostřednictvím rituálů a dodržování zákona.

V Novém zákoně, navzdory zdánlivě stejné terminologii, dochází k hluboké proměně. Svatost totiž není již více vázána na rituál či zákon, nýbrž stává se morální ne-li přímo ontologickou skutečností:

„Nespočívá v rukou, nýbrž v srdci, nerozhoduje se o ní z vnějšku, ale uvnitř člověka a jejím naplněním je láska. [...] Zprostředkovatelem Boží svatosti už nejsou místa, obřady, předměty a zákony, nýbrž osoba, Ježíš Kristus. Být svatý už neznamena být oddělený od toho či onoho, nýbrž být spojený s Ježíšem Kristem.“

Do vztahu s Kristovou svatostí vstupujeme dvojím způsobem, jejím přivlastněním ve víře a svátostech a jejím následováním. Jak vysvětluje o. Cantalamessa, první způsob je důležitější, protože svatost je především dar a milost:

„To, co je Kristovo – napsal byzantský teolog Nikolaos Kabasilas – je nám vlastní víc než to, co je naše“ (N. Kabasilas, Život v Kristu IV,6 (PG 150, 613)) V tom je geniální jednoduchost či smělost, kterou bychom měli uskutečňovat v duchovním životě. Její objev obvykle nenastává na počátku, ale na konci duchovní cesty. Nikoliv v noviciátu, ale později, když jsme vyzkoušeli všechny jiné cesty a poznali jsme, že příliš daleko nevedou.“

Být a žít v Kristu je pro sv. Pavla tímtež jako být a žít v Duchu svatém. Duch, který posvětil lidství Ježíše z Nazareta a který z jeho kříže a při letnicích byl vylit na jeho církev, je Duch - Posvětitel. Proto jde o Kristovu svatost a žádnou jinou. Jsme „posvěcování v Ježíši Kristu“ – vysvětluje o. Cantalamessa. Dalším způsobem posvěcování jsou činy a osobní úsilí v následování Krista:

„Protiklad víra versus skutky je falešným problémem, který se zakládá především na historické polemice. Dobré skutky bez víry nejsou „dobré“ a víra bez dobrých skutků není pravá víra. Stačí, když si pod pojmem „dobré skutky“ nepředstavujeme odpustky, poutě a zbožné úkony (jak tomu bylo v Lutherových dobách), ale dodržování přikázání, zejména přikázání bratrské lásky.“

Hlavní odpověď na otázku proč usilovat o svatost zůstává nicméně stejná ve Starém i Novém zákoně: Protože Bůh je svatý. Svatost není břemenem, nýbrž privilegiem, darem a nejvyšší poctou a zároveň povinností, která se odvíjí z naší důstojnosti Božích dětí.

„Pokud jsme tedy „povolání ke svatosti“, pokud jsme „svatí díky svému povolání“, je zřejmé, že budeme pravými, povedenými lidmi do té míry, do níž budeme svatí. Jinak zkrachujeme. Opakem světce není hříšník, nýbrž zkrachovalá existence! Život se nemusí vydařit na různé způsoby, je možné ztroskotat relativně, takže to zásadní nebude zasaženo; zde však jde o radikální krach, v tom, kým člověk je, nejen v tom, co dělá.“

Papežský kazatel v této souvislosti připomněl tři Pascalovy řády či úrovně velikosti: od řádu těla či hmoty, kam patří ti, kdo se ženou pouze za bohatstvím či tělesnou krásou, přes řád inteligence, kam situuje ty, kdo vsadili na vědy a umění, až po zdaleka nejmenší množství těch, kdo si kladou za životní cíl svatost. Právě na této třetí úrovni, z níž není nikdo předem vyloučen, se uskutečňuje to nejvznešenější v člověku, totiž jeho svoboda, zdůraznil o. Cantalamessa.

Naše úsilí o svatost připomíná putování vyvoleného národa po poušti, s mnoha zastávkami, po kterých musel zaznít Boží hlas vybízející k novému vykročení. Také právě vyhlášený Svátý rok milosrdenství je takovou výzvou položit si znovu základní otázky: kým jsem, o co usiluji a co činím se svým životem:

„Jak známo, biblická spravedlnost se nazývá svatost. Rozlučme se tedy s otázkou, nad níž můžeme rozjímat po celý tento advent: „Mám hlad a žízeň po svatosti, nebo jsem se spokojil s průměrností?“ - končil své adventní kázání papežský kazatel, o. Raniero Cantalamessa

V Sýrii se nevede občanská válka, říká aleppský františkán

Sýrie. V Sýrii zuří pátým rokem válka. Z největšího syrského města, které je nepřetržitým místem bojů, nabízí svůj pohled františkán **Firas Lufti**:

„Určitě to není válka občanská, protože do boje jsou zapojeni džihádisté z více než 60 zemí z celého světa. Všechny války jsou absurdní, ale tato má mnoho odstínů, mnoho složek a zájmů – bohužel - také na mezinárodní úrovni. Jako by se velké světové mocnosti rozhodly vést válku proti sobě nikoli u sebe, ale na syrském území, což věci komplikuje. Navíc jsou zde také zájmy i sousedních zemí. Mír je však možný a nezbytný. Ale – jak říká papež František – mír je třeba vytvářet, je třeba být tvůrci míru. První věcí, která je podle mého zapotřebí, je zřetelné úsilí mezinárodního společenství o zastavení dodávek zbraní. Za druhé je třeba zabránit obchodování s ropou, díky němuž fundamentalistické uskupení ISIS získává peníze, nakupuje zbraně a zabíjí syrský lid. Za třetí – a to náleží institucím – je nutné, aby po zastavení válečné mašinérie, začal kulturní, tedy vzdělávací proces setkání a odstraňování bariér, které se bohužel během těchto pěti let vytvářely. Důležitý je také náboženský aspekt. Poněvadž džihádisté zabíjejí ve jménu Božím, je zapotřebí katecheze, která by – lze-li to tak říci – zrekonstruovala pravý obraz Boha, který je Bohem míru a milosrdenství, Bohem, který miluje a je Otcem všech.“

Říká otec Firas Lufti, který v Aleppu spravuje bývalou kolej poskytující útočiště obětem války a kromě charitativní pomoci určené všem lidem bez rozdílu náboženského vyznání působí samozřejmě také jako duchovní mezi tamějšími křesťany. Jeho slova o importované válce potvrzuje z Damašku **dr. Basem Battah**, který pracuje v bezplatné lékařské ordinaci, provozované syrsko-katolickým patriarchátem zejména pro interní uprchlíky.

"V Sýrii žili křesťané společně s muslimy, v pokoji a spolu jako bratři a sestry. Mám mnoho přátel mezi muslimy, s kterými se bez problémů navštěvujeme. Podle mého názoru tedy nevznikla válka zde, ale přišla zvenku. Po pěti letech už je země vysílená. Život se radikálně změnil. Do Damašku přichází hodně uprchlíků – hlavně žen a dětí – kteří tu hledají nový domov a práci. Tito lidé jsou psychicky zduřeni. Chápu to, protože sám se jen obtížně dostávám na polikliniku. Jsou tu spousty ostřelovačů, kteří míří přímo na lidi.“

Uvedl syrský lékař.